

De Slag om het Twentekanaal

2-4 April 1945

In de laatste week van maart 1945 bevond het Lincoln en Welland Regiment zich aan de zuidkant van de Rijn in de buurt van Best, Holland. Het Regiment ontving in die week nieuwe dienstplichtigen. Er was een trainingsprogramma opgezet voor de nieuwe mannen. Het moreel van het regiment was op dat moment vrij laag. Hoewel veel mannen zagen dat het einde van de oorlog nabij was, vielen er bij het regiment nog steeds te veel slachtoffers. De soldaten werden te vaak geconfronteerd met het feit dat goede vrienden en goede mannen hun leven verloren.

De gevechten in deze laatste fase van de oorlog waren anders. Het Duitse leger bestond nu uit een kleine kern van zeer goed getrainde soldaten en een groter deel bestaande uit oudere mannen en jonge jongens. Dit zorgde voor een onvoorspelbare en wanhopige vijand, vooral tijdens de gevechten in Duitsland zelf. Dit konden de Canadese mannen voelen en niemand wilde een fout maken zo op het eind van de oorlog.

Op 28 maart nam het regiment kennis van operatie "Haymaker", een laatste actie in Nederland en dan vervolgens weer Duitsland in. Op 30 maart ging het regiment in konvooi noordwaarts, trok door Nijmegen en Kleef en ongehinderd over de Rijn via het bruggenhoofd van de Zwarte Frier's bij Rees.

1 april Paaszondag, was een regenachtige dag en werd doorgebracht in het open land tussen Rees en Emmerich. Hier kreeg het Regiment te horen dat de vijand in volle aftocht was. Men zou geen tegenstand van betekenis meer ondervinden totdat ze noordelijk het Twentekanaal zouden bereiken. Dus het regiment verplaatste zich snel, passeert Ruurlo op 2 april en trekt verder omhoog met het plan om het Twentekanaal bij zonsopgang op 4^e april te veroveren.

Looking across the Twente Canal, east towards Delden

De Lincoln en Welland Regiment groepeerde zich al aan de zuidzijde van het Twentekanaal om 12:30 u. op de 3^e april. De commandant, luitenant-kolonel Coleman wilde de tijd nemen om de volgende ochtend de aanval in te zetten, er kwamen echter orders om zo snel mogelijk aan te vallen. Felle tegenstand werd vanuit het westen langs het kanaal verwacht, en het regiment zou om deze tegenstand te vermijden, direct tot de aanval moeten overgaan.

Twee compagnies gingen het kanaal over en ondervonden weinig tegenstand. Een spervuur van de artillerie had de Duitsers verzwakt, en de ingezette strategie met dekkingsvuur van machinegeweren maakte de overtocht gemakkelijk. Binnen het uur waren beide compagnies op hun stellingen aan de overkant van het kanaal, en een derde compagnie was in aankomst om hun posities te versterken.

Op deze boerderij "het Rannink" werd de Dunlop's C-compagnie vast gezet in de nacht van 3 april.

In oostelijke richting had de C Company onder luitenant John Dunlop geen eenvoudige opmars. Eenmaal over het kanaal, groeven Dunlop's mannen zich in rond een aantal boerderijen, en werden bloot gesteld aan zware Duitse tegenaanvallen vanuit het noorden. 'S-avonds laat was de situatie uitzichtloos, aan alle kanten waren de mannen omringd door de Duitsers. Het grootste deel van de compagnie had zijn toevlucht gezocht in een kleine boerderij en een grotere schuur. Hun enige keuze was om artillerievuur op hun eigen positie te vragen. De strategie werkte. De Duitsers, die buiten de gebouwen verbleven, werden bijna allemaal door het artillerievuur getroffen.

Twee uur later werden versterkingen gestuurd om de C Company te helpen hun positie te behouden. In de vroege ochtend van 4 april was de strijd voorbij. Het regiment verplaatste zich nu naar het centrum van het stadje Delden, dat zou de uitvalsbasis voor de komende 3 dagen worden. Het Duitse leger was nu op de vlucht, en Loren en de Lincoln en Welland Regiment maakten deel uit van het Canadese leger dat de Duitsers achtervolgde.

A jubilant crowd meets the vehicles of 4 Division, which moved north through the village of Delden on the 4th of April 1945. Members of the Lincoln and Welland Regiment are already in town, many can be seen in the bottom right of this photo.

De jeugdjaren van Loren Nelon

Loren groeide op op een boerderij in de buurt Spague, Manitoba. Hij was de zoon Nels en Christina Nelson, de jongere broer van Evert, en de oudere broer van Harley en Clarice.

Zijn familie hield erg van hem. Harley, de derde zoon uit het gezin, zegt dat hij altijd op keek naar zijn oudere broer, Loren, vooral om van hem te leren.

Na zijn schooltijd, kreeg Loren een baan als timmerman, net als zijn vader. Samen bouwden ze één van de eerste gebouwen van het Canadese douane complex bij de Middleboro kruising in het zuidoosten van Manitoba. In zijn vrije tijd is hij druk om met zijn vader en zijn broers, het land te bewerken op de nieuw verworven boerderij. Er was veel werk op de boerderij en er waren ook altijd klusjes te doen. Als tiener hielp hij zijn vader om een huis bij de boerderij te bouwen. Want voor die tijd hadden ze enkel een zeer koude blokhut om in te wonen. Hij deed het meeste werk zodat zijn vader extra geld kon verdienen met werken buiten het boerenbedrijf.

Loren bewees dat hij ook technisch zeer inventief was. Bijvoorbeeld met het ontwerp en de bouw van een grasschudder en een hooi stapelmachine. Als aardigheid bouwde hij ook nog met de hand een croquet set. Naast het werk was er tijd voor muziek, zijn oudere broer Evert speelde accordeon en Loren vergezelde hem daarbij op zijn gitaar.

In het begin van 1944, besloten Evert en Loren naar het leger te gaan. Evert werd afgewezen en Loren werd aangenomen. Loren was nauwelijks 18 jaar op dat moment. De hele familie was erg verdrietig toen hij naar het leger ging, omdat zijn goede humeur en zijn hulp in huis ten eerste werden gemist.

Loren verliet in maart van 1944 de boerderij om de basisopleiding in Winnipeg te volgen. In de volgende zeven maanden keerde hij twee keer, in mei en september, terug naar de boerderij om zijn familie te bezoeken,.

Loren and his family prior to going overseas. (Left to right) Harley, Clarice, Christina (Mother), Nels (Father), Loren and Evert.

Werlte, Germany

10 April 1945

Werlte, Duitsland

10 april 1945

Het lijkt erop dat dit een dag zou worden zoals zo vele andere. Het regiment was aan het einde van zijn reis. De oorlog zou binnen een maand voorbij zijn. Er heerste een optimistische stemming in en rond het Regiment, veel van de mannen waren blij dat ze binnenkort naar huis zouden gaan.

Zoals veel oorlogsverhalen eindigt deze ook in een tragedie. Niemand is er helemaal zeker van wat er gebeurde op 10 april 1945. De herinneringen zijn verloren. Vertroebeld door de tijd, slechte geheugens en zeker ook door het respect voor de gevallen kameraden.

Dit is het verslag van de dag waarop Loren Nelson's leven eindigde.....:

"Ik herinner me de ochtend goed. We waren in legerwagens op weg naar een bepaalde plek, we stapten uit en liepen verder Het was erg mistig. De mist was zo dik als "erwtensoe" en we marcheerden op naar een onlangs geploegd veld. We hadden nog niet erg ver gelopen..... toen plotseling, het was bijna alsof iemand op een knop had gedrukt en het doek opging, trok de mist op en kwam de zon te voorschijn. We zagen dat we midden op een omgeploegd veld stonden en recht voor ons was een bosje struiken. Plotseling opende iemand uit het struikgewas met een machinegeweer het vuur op ons en we storten ter aarde "

Rod McIntosh, zoals geciteerd uit de Lincoln en Welland regiment Tweede Wereldoorlog Geschiedenis "De Lincs".

Infantrymen of the Lincoln and Welland Regiment and a Sherman tank of the 4th Canadian Armoured Division awaiting orders to go through a roadblock, Wertle, Germany, 11 April 1945.

Private Loren Nelson is begraven in Holten op de Canadese militaire begraafplaats, graf 8 Rij F Plot 8.

Moge de herinneringen aan het leven en de prestaties van Loren bewaard blijven ,
boven zijn sterven.